

Arrest

nr. 86 680 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. LECLERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent afkomstig uit Solnechnoye, Republiek Dagestan, waar u samen met uw ouders, broers en zussen verbleef.

Uw problemen zijn ontstaan op 21 september 2011. Omwille van uw verjaardag de daaropvolgende dag, besloot u om die morgen op konijn of fazant te gaan jagen. U had dit nooit eerder gedaan en nam het jachtgeweer van uw grootvader, dat in uw vaders bezit was. U besloot om te gaan jagen in de velden aan de buitenrand van het dorp, in de richting van Khasav-Yurt, zonder voorafgaandelijk toestemming hiervoor aan te vragen. In de namiddag werd u plots omsingeld door verschillende gemaskerde mannen in zwarte uniformen. Ze sloegen u en brachten u naar een politiekantoor in Khasav-Yurt waar u ondervraagd werd. Men vermoedde dat u een strijder was. Vóór deze datum waren er twee personen, vermoedelijk strijders, van de politie weggevlucht en u denkt dat dit misschien de

reden was waarom u op 21 september 2011 in het veld gearresteerd werd. De volgende dag, op 22 september 2011 werd u vrijgelaten nadat uw vader samen met het hoofd van de dorpsraad, H. A. (...) naar het politiekantoor gekomen was. H. A. (...) had een goede karakterbeschrijving van u gegeven aan de autoriteiten en waarschijnlijk ook smeergeld. Na uw vrijlating ging u samen met uw vader naar de dokter om een hoofdwonde te laten verzorgen. H. A. (...) stelde dat men u niet meer zou lastig vallen waarna u terug aan het werk ging.

Echter, op 28 oktober 2011, toen u op uw werk was, kreeg u een telefoontje van uw buurman die u vertelde dat er een huiszoeking bij u thuis aan de gang was. Uw buurman raadde u aan om weg te vluchten aangezien de autoriteiten misschien ook op uw werk zouden langskomen. U besloot vervolgens naar een vriend te gaan, om later naar uw oom S. (...) te vertrekken. Uw ouders kwamen die avond eveneens naar daar. Blijkbaar waren er machinegeweren en granaten gevonden op de gronden van uw ouders, verstoppt onder hooi. Uw vader vertelde u dat u naar uw oom in Rostov moest vertrekken om daar af te wachten hoe de situatie zou evolueren, hetgeen u vervolgens deed. Aangezien de situatie niet verbeterde verliet u Rostov per wagen op 25 november 2011 met de hulp van contacten van uw oom Su. (...). Op 28 november 2011 kwam u in België aan en diende u uw asielaanvraag in. Uw oom vertelde u dat de autoriteiten drie of vier keer bij u thuis langskwamen en vragen stelden. Eveneens gingen ze langs op uw werk.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw rijbewijs neer."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U vreest dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst beschuldigd en opgesloten zal worden naar aanleiding van uw vermeende band met de strijders.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt.

Zo blijft u vaag met betrekking tot uw arrestatie op 21 september 2011 en de huiszoeking op 28 oktober 2011. Wat uw arrestatie op 21 september 2011 betreft kon u niet verklaren wie of welke instantie u arresteerde. (CGVS p. 13 en 16) U verklaart dat twee personen, vermoedelijk strijders, voor dit incident van de politie weggevlucht waren en dat dit misschien de reden van uw arrestatie was. (CGVS p. 14) Wie die twee personen zijn, weet u niet. (CGVS p. 14) Over de precieze reden waarom ze door de politie gezocht werden, kan u ook geen verdere informatie geven. (CGVS p. 17) Bovendien blijft u vaag met betrekking tot uw vrijkoop. Vooreerst weet u niet aan wie H. A. (...) betaalde. U weet evenmin wanneer hij betaalde, noch hoeveel geld er betaald werd. (CGVS p. 15) U kan verder niet verklaren hoe uw vader en H. A. (...) wisten waar u was en veronderstelt slechts dat de autoriteiten het hen misschien lieten weten. (CGVS p. 15) U weet niet of er in de media enige ruchtbaarheid gegeven werd aan uw arrestatie. (CGVS p. 16) U weet evenmin of er enige bewijzen zijn van deze arrestatie en stelt dat uw vader documenten naar de autoriteiten bracht toen u gearresteerd was, maar welke documenten dit zijn, weet u niet. (CGVS p. 16) U verklaart dat de autoriteiten misschien documenten van de arrestatie aan uw vader gaven maar daar weet u niets van. (CGVS p. 16)

Wat betreft de huiszoeking op 28 oktober 2011 weet u niet welke instantie er precies verantwoordelijk voor was. (CGVS p. 18) U verklaart dat ze granaten en machinegeweren vonden, maar u weet niet wat met deze wapens gebeurde. (CGVS p. 19)

Bovendien verklaart u dat uw buurman u tijdens deze huiszoeking waarschuwde dat ze misschien naar uw werk zouden komen, maar u kan niet zeggen of dat effectief gebeurde. (CGVS p. 20)

U weet niet of er enige ruchtbaarheid gegeven werd aan die huiszoeking en de wapenvondst. (CGVS p. 21)

U weet niet of er een onderzoek geopend werd omwille van die wapenvondst. (CGVS p. 21)

Deze vage verklaringen omtrent de kern van uw asielproblemen, namelijk uw arrestatie van 21 september 2011 en de daaropvolgende huiszoeking van 28 oktober 2011 kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden.

Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Zo weet u elementaire gegevens betreffende onder meer de instantie die u arresteerde, de reden waarom dit gebeurde en de precieze omstandigheden van uw vrijkoop niet te vermelden.

Dit kan het Commissariaat-generaal hoegenaamd niet aanvaarden aangezien u ruimschoots de mogelijkheid had om tijdens uw verblijf in uw land van herkomst verdere vragen aan uw vader te stellen betreffende uw arrestatie. Men kan immers vermoeden dat hij wel kennis heeft met betrekking tot de instantie die u vasthield aangezien hij, samen met H. A. (...), uw vrijkoop regelde.

Informatie betreffende deze vrijkoop kon u dus eveneens van uw vader verkrijgen, en indien hij van bepaalde details niet op de hoogte zou zijn, had ook hij ruimschoots de mogelijkheid gehad om H. A. (...) om nadere inlichtingen te vragen.

Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft.

In casu heeft u dit niet gedaan. Zo is uw uitermate geringe kennis betreffende de reden van uw arrestatie, zijnde de twee personen die voor uw arrestatie gevlucht waren en uw vage verklaringen betreffende de huiszoeking onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal. Er mocht immers verwacht worden dat u over deze twee belangrijke asielfeiten grondige inlichtingen zou inwinnen, hetgeen u duidelijk niet gedaan heeft.

Uw gebrek aan kennis omtrent uw arrestatie evenals de daaropvolgende asielincidenten holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg uit, temeer u de mogelijkheid had om in uw thuisland of in België via uw oom, met wie u verklaart contact te hebben, hieromtrent informatie te bekomen. (CGVS p. 3)

Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen.

In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot de veranderingen en de actuele stand van zijn asielproblemen. Echter, u verklaart dat de autoriteiten twee of drie keer langskwamen in december, wanneer specifiek en hoeveel keer precies kan u niet zeggen. (CGVS p. 4)

U weet niet wie langskwam en stelt dat het gewoon de politie was, zonder de specifieke instantie te vernoemen. (CGVS p. 4) U verklaart dat ze naar uw werk kwamen maar wanneer dat gebeurde weet u niet. (CGVS p.4) U weet niet of er oproepingsbrieven op uw naam kwamen noch kan u vertellen of uw ouders klacht ingediend hebben of uw problemen gemeld hebben aan een mensenrechtenorganisatie. (CGVS p. 21) U stelt enkel dat ze misschien gingen maar u heeft er geen idee van. (CGVS p. 21) Eveneens kan u niet zeggen of die twee personen, die de reden van uw arrestatie waren, momenteel gevonden zijn, noch kan u zeggen of er andere arrestaties verricht werden in verband met deze twee personen. (CGVS p. 17) Tot slot bent u er niet van op de hoogte of u officieel gezocht wordt. (CGVS p. 21)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage en algemene verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen, hetgeen u duidelijk niet deed.

U verklaart uw geringe kennis doormiddel van het feit dat u niet naar uw oom belde omdat u nerveus en in shock bent.

Het Commissariaat-generaal kan deze verantwoording voor uw manifeste onwetendheid betreffende uw asielproblemen onmogelijk aanvaarden aangezien het uw problemen en uw leven betreft.

Hierdoor mag er terecht verwacht mag worden dat u toch moeite zou doen om hierover informatie te bekomen.

Ten derde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet.

Zo kan u niet vertellen via welke landen u met de wagen vanuit Rostov naar België gereisd bent. U weet evenmin via welk land u de Schengenzone bent binnengekomen. (CGVS p. 10) U verklaart enkel met uw rijbewijs gereisd te hebben. U weet niet of er voor u al dan niet bepaalde reisdocumenten gebruikt werden. U vermoedt dat uw oom misschien wel een reispaspoort voor u geregeld had, maar daar bent u niet zeker van (CGVS p. 7-8) U werd niet gecontroleerd, u moest geen documenten laten zien en er werden u geen vragen gesteld. (CGVS p.8 en 10) U verklaart dat de chauffeur met u geen afspraken maakte voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 10).

Dergelijke verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig te noemen.

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de grenzen van de Europese Unie en de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hierop niet voorbereid zou zijn door de smokkelaar en kan redelijkerwijs toch verwacht worden dat u minstens ervan op de hoogte zou zijn of er enige reisdocumenten voor u gebruikt werden.

Na confrontatie met deze informatie stelt u enkel dat u niet weet via welke route u ging en dat u tot hier gebracht werd. (CGVS p. 11)

Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt.

Tevens ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch intern paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de huiszoeking van 28 oktober 2011 waarschijnlijk door de politie werd afgenomen en uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u er geen had maar er niet zeker van was of uw oom het misschien voor u had aangevraagd, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden. (CGVS p. 7)

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal 3 beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het door u voorgelegde document, met name uw rijbewijs, kan uw asielrelaas niet staven. Het bewijst enkel uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 16 maart 2012 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13

mei 1955 (hierna: EVRM) en van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Hij stelt tevens dat de commissaris-generaal een *“manifeste appreciatievergissing”* beging.

Verzoeker legt de volgende *“nieuwe elementen”* (zie het verzoekschrift, p. 3) neer: een Tsjetsjeens medisch attest van 26 september 2011 met vertaling, een oproeping van 25 oktober met vertaling en twee oproepingen *“met dezelfde informatie als in de oproeping van 25 oktober 2011”*.

Hij verklaart dat hij deze documenten op 9 maart 2012 per fax ontvangen heeft en besluit dat hij ze dan ook onmogelijk *“ten vore”* kon neerleggen. Volgens verzoeker zijn deze documenten van groot belang in de beoordeling van zijn asielaanvraag (zie het verzoekschrift, p. 3) *“daar ze op zekere wijze aantonen dat hij het slachtoffer is van de Russische autoriteiten omwille van het feit dat hij als rebel of tegenstander beschouwd wordt”*.

Aangaande de lastens hem weerhouden vaagheden, wijst hij er op dat hij door gemaskerde mannen in een auto werd geduwd en dat er *“een zak op zijn hoofd (werd) gezet”*; hij legt uit dat hij de tijd niet had om meer details te noteren of om zijn aanvallers te erkennen, hij stelt dat hij niet vertrouwd is met de rebellenbeweging en dat hij met rebellen nooit contacten heeft gehad; hij laat gelden dan ook niet te weten wie hem heeft aangevallen en om welke redenen.

Hij voert aan dat hij vermoedt dat zijn aanhouding te maken had met de aanwezigheid van twee rebellen in de omgeving van zijn dorp, maar voegt hier aan toe niet over veel informatie te beschikken betreffende deze rebellen, *“enkel over wat er in het dorp verteld werd”*; hij wijst er op dat over dergelijke feiten niet wordt bericht in de pers, dat ze meestal geheim blijven en dat hij zijn informatie (zie het verzoekschrift, p. 5) *“uit het gerucht (heeft) gehaald”*.

Verzoeker stelt weinig informatie te kunnen geven over de som die door H. A. betaald werd voor zijn vrijkoping omdat dit door H. A. en zijn vader werd geregeld en ook omdat er in zijn familie niet gemakkelijk over geld gepraat wordt. Verzoeker verklaart dat hij meermaals aan zijn vader vragen stelde omtrent de betaalde som, maar dat hij geen antwoord kreeg.

Hij legt nog uit dat hij na de huiszoeking is ondergedoken en dat hij geen contacten meer heeft gehad met zijn dorp waardoor hij weinig informatie kan verschaffen over wat er tijdens de huiszoeking gevonden werd en of er een onderzoek werd geopend; hij verwijst naar zijn eerdere verklaringen dat hij zijn telefoon uitzette en zijn sim-kaart weggooide.

Verzoeker is er tevens van overtuigd dat in zijn land van herkomst de telefoonlijnen afgeluisterd worden en hij wenste zijn familie niet in gevaar te brengen door vragen te stellen over zijn zaak; dit verklaart volgens hem *“waarom hij na 28 oktober geen informatie kan geven over zijn zaak”*.

Aangaande de huidige stand van zaken, herhaalt verzoeker dat hij vreest dat zijn familie problemen zal hebben indien hij contact opneemt met hen. Hij voegt hier aan toe dat hij met zijn oom S. niet te lang aan de lijn durft blijven en niet te veel informatie vraagt om dezelfde reden.

Met betrekking tot zijn reisweg, laat verzoeker gelden (zie het verzoekschrift, p. 6) dat *“De eiser heeft zich de ganze weg moeten verbergen en” (sic)*.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging een risico loopt op problemen met de autoriteiten en dat het aldus niet er zake doet of hij in werkelijkheid politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging; hij verklaart dat hij beschouwd werd als deel uitmakend van de rebellenbeweging.

Hij herhaalt dat hij werd aangehouden en is van mening dat zijn verklaringen uitvoerig zijn en dat (zie het verzoekschrift, p. 7) hem *“ten minste het voordeel van twijfel (moet) worden verleend, zeker ten aanzien van de veiligheidssituatie in Dagestan”*.

Verzoeker stelt dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus belicht werd door talrijke internationale bronnen en hij verwijst naar verslagen van “Amnesty International” van 28 november 2007, 19 september 2007, 28 mei 2009 en 13 mei 2011. Hij verwijst tevens naar citaten van het “United States Department of State” van 6 maart 2007 en 8 april 2011.

Verzoeker gaat vervolgens in op de subsidiaire bescherming. Hij argumenteert dat er een gewapend conflict bestaat in Dagestan en dat van hem niet verwacht kan worden dat hij voor hem het risico op ernstige schade individualiseert; hij stelt dat het Hof van Justitie op 17 februari 2009 oordeelde *“dat er geen reden is om een individualisering te vereisen”*.

Verzoeker bespreekt artikel 15 A en B van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en artikel 3 van het EVRM en besluit dat deze artikels geen individuele angst vereisen.

Ten slotte bespreekt verzoeker de toestand in Dagestan; hij verwijst dienaangaande naar *“internationale onafhankelijke rapporten betreffende de Kaukasus”* die gewag zouden maken van een verergering van de situatie sinds 2009, zijnde een artikel van Caucaz.com van 9 januari 2010, een citaat uit een tekst van “Le Monde” van 12 juni 2010, een verslag van de “Commissie Mensenrechten van de Verenigde Naties”, een verslag van OSAR en een verslag van de Parlementaire Vergadering van de Raad van

Europa dd. 4 juni 2010. Het verzoekschrift maakt eveneens melding van “*rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens*”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad verwijst naar de tekst van artikel 149 van de Grondwet dat stelt dat “*Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken*”.

Het betrokken artikel is bijgevolg niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen.

De Raad merkt tevens op dat een aangevoerde schending van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” als middel onontvankelijk is; verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Wat de doorverzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat het faxkopieën betreft waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Daarenboven zijn deze vier stukken niet gesteld in de taal van de rechtspleging en zijn ze niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar deze taal.

De Raad neemt ze op basis van artikel 8 PrRvV derhalve ook niet in overweging.

2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers asielaanvraag verworpen werd daar de commissaris-generaal vastgestelde dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig was wegens onaannemelijk vage verklaringen over de kern van zijn asielrelaas, met name over zijn arrestatie op 21 september 2011, de huiszoeking op 28 oktober 2011 en de evolutie en de huidige stand van zaken van zijn beweerdde problemen, alsook verzoekers onaannemelijke verklaringen met betrekking tot zijn reisweg.

Verzoeker bleek niet op de hoogte van elementaire gegevens van zijn asielrelaas; zo wist verzoeker niet welke instantie hem arresteerde, kende hij de reden van zijn arrestatie niet, aan wie, wanneer en hoeveel H. A. betaalde voor zijn vrijkoping, hoe H. A. en verzoekers vader wisten waar hij was, of er ruchtbaarheid werd gegeven aan zijn arrestatie, of er bewijzen van zijn, welke instantie de huiszoeking uitvoerde, wat met de wapens gebeurde die ze vonden, of deze personen effectief naar verzoekers werk kwamen, of er ruchtbaarheid gegeven werd aan de huiszoeking en wapenvondst en of er een onderzoek werd geopend omwille van de gevonden wapens.

Van verzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, temeer gezien verzoeker, vóór zijn vertrek uit zijn land van herkomst, in de mogelijkheid was om zich hieromtrent te informeren bij zijn vader en het hoofd van de dorpsraad H..

Dienaangaande laat verzoeker in zijn verzoekschrift gelden dat hij door gemaskerde mannen in een auto werd geduwd en dat er *“een zak op zijn hoofd (werd) gezet”* waardoor hij niet de tijd had om meer details te noteren of om zijn aanvallers te erkennen, dat hij niet vertrouwd is met de rebellenbeweging en dat hij met rebellen nooit contacten heeft gehad. Hij stelt tevens dat hij niet over veel informatie beschikt betreffende de rebellen, *“enkel over wat er in het dorp verteld werd”* omdat deze gebeurtenissen niet besproken in de pers en meestal geheim blijven.

Betreffende de vrijkoop, stelt verzoeker weinig informatie te kunnen geven over de som die door H. A. betaald werd omdat de vrijkoping door H. A. en zijn vader werden geregeld en omdat er in zijn familie niet gemakkelijk over geld gepraat wordt; verzoeker verklaart dat hij meermaals aan zijn vader vragen stelde omtrent de som, maar dat hij geen antwoord kreeg. Hij legt nog uit dat hij na de huiszoeking is ondergedoken, dat hij geen contacten meer heeft gehad met zijn dorp en verwijst naar zijn eerdere verklaringen dat hij zijn telefoon uitzette en zijn sim-kaart weggooide; hij was er van overtuigd dat de telefoonlijnen in zijn land afgeluisterd worden en hij wenste zijn familie niet in gevaar te brengen door vragen te stellen over zijn zaak.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zich grotendeels beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waarin hij echter in gebreke blijft.

Verzoekers verklaringen in zijn verzoekschrift dat hij niet vertrouwd is met de rebellenbeweging, dat hij met rebellen nooit contacten heeft gehad, dat hij niet over veel informatie beschikt betreffende de rebellen *“enkel over wat er in het dorp verteld werd”*-, dat hij weinig informatie kan geven over de som die door H. betaald werd, dat hij na de huiszoeking is ondergedoken, dat hij geen contacten meer heeft gehad met zijn dorp en dat hij zijn telefoon uitzette en zijn sim-kaart weggooide, bevestigen slechts verzoekers onwetendheid.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij aan zijn vader meermaals vragen stelde omtrent de som die betaald werd voor zijn vrijkoop, stelt de Raad vast dat verzoeker hiervan geenszins melding maakte tijdens zijn verhoor (zie het verhoorverslag van 20 januari 2012, p. 15). Gevraagd hoe H. A. en

zijn vader wisten waar hij was, antwoordde verzoeker dat hij het niet weet én verklaarde hij tevens dat hij het niet vroeg aan zijn vader (zie het verhoorverslag, p. 15). Gevraagd of er ruchtbaarheid werd gegeven omtrent zijn arrestatie, antwoordde verzoeker zelfs *"Ik weet het niet, ik was in shock. Het interesseerde mij niet"* (zie het verhoorverslag, p. 15-16).

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het uiten van de blote beweringen dat over zulke gebeurtenissen niet wordt bericht in de pers en dat ze meestal geheim blijven en dat de telefoonlijnen afgeluisterd worden; deze loutere beweringen kunnen echter de omstandige motivering in de bestreden beslissing niet ombuigen.

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die vaststelt dat de vaagheden de kern van verzoekers asielrelaas raken en aldus de geloofwaardigheid ervan tenietdoen.

Aangaande de huidige stand van zaken, herhaalt verzoeker dat hij vreest dat zijn familie problemen zal hebben indien hij contact opneemt met hen. Hij voegt hier aan toe dat hij met zijn oom S. niet te lang aan de lijn durft blijven en niet te veel informatie vraagt om dezelfde reden.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde dat de autoriteiten twee of drie keer langskwamen in december, maar niet kon zeggen wanneer specifiek en hoeveel keer precies; hij wist tevens niet wie langskwam en stelde dat het gewoon de politie was, zonder de specifieke instantie te vernoemen; verzoeker wist evenmin of er oproepingsbrieven op zijn naam kwamen, noch kon hij vertellen of zijn ouders klacht ingediend hebben of zijn problemen gemeld hebben aan een mensenrechtenorganisatie; eveneens kon verzoeker niet zeggen of de twee personen die de reden van zijn arrestatie waren momenteel gevonden zijn, noch kon hij zeggen of er andere arrestaties verricht werden in verband met deze twee personen; verzoeker is er tevens niet van op de hoogte of hij officieel gezocht wordt.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; de Raad wijst er op dat van een asielzoeker dan ook redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Dat verzoeker vreest dat zijn familie problemen zal hebben indien hij contact opneemt met hen, kan zijn nalatige handelingen geenszins verschonen.

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker hiervan geen melding maakte tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal; hij verklaarde slechts dat hij niet veel tijd had om te bellen (zie het verhoorverslag, p. 4) en, gevraagd waarom hij niet naar zijn oom belde om meer informatie te krijgen, antwoordde verzoeker *"Omdat ik nerveus ben, ik ben in shock. Ik slaap hier niet goed, ik kreeg een nieuw adres, het is schokkend voor mij. Ik kon mijn oom niet bellen."* (zie het verhoorverslag, p. 21).

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen dan ook op een gebrek aan interesse en keren zich tegen zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Met betrekking tot zijn reisweg, laat verzoeker gelden (zie het verzoekschrift, p. 6) dat *"De eiser heeft zich de ganze weg moeten verbergen en"* (sic).

Deze frase kan geenszins afbreuk doen aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing hieromtrent:

"Ten derde aanvaardt het Commissariaat-generaal uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet. Zo kan u niet vertellen via welke landen u met de wagen vanuit Rostov naar België gereisd bent. U weet evenmin via welk land u de Schengengzone bent binnengekomen. (CGVS p. 10) U verklaart enkel met uw rijbewijs gereisd te hebben. U weet niet of er voor u al dan niet bepaalde reisdocumenten gebruikt werden. U vermoedt dat uw oom misschien wel een reispaspoort voor u geregeld had, maar daar bent u niet zeker van (CGVS p. 7-8) U werd niet gecontroleerd, u moest geen documenten laten zien en er werden u geen vragen gesteld. (CGVS p.8 en 10) U verklaart dat de chauffeur met u geen afspraken maakte voor in het geval van eventuele controles. (CGVS p. 10). Dergelijke verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig te noemen. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat er aan de grenzen van de Europese Unie en de Schengengrenzen zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Gelet op het grote risico

dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hierop niet voorbereid zou zijn door de smokkelaar en kan redelijkerwijs toch verwacht worden dat u minstens ervan op de hoogte zou zijn of er enige reisdocumenten voor u gebruikt werden. Na confrontatie met deze informatie stelt u enkel dat u niet weet via welke route u ging en dat u tot hier gebracht werd. (CGVS p. 11) Uw argumenten kunnen het Commissariaat-generaal echter niet overtuigen waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. Tevens ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch intern paspoort, waarvan u verklaarde dat het bij de huiszoeking van 28 oktober 2011 waarschijnlijk door de politie werd afgenomen en uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat u er geen had maar er niet zeker van was of uw oom het misschien voor u had aangevraagd, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent verborgen te houden. (CGVS p. 7)”

De Raad schaaft zich achter deze motivering.

De opmerkingen van verzoeker in zijn verzoekschrift dat eenieder de gelieerd wordt met de rebellenbeweging, een risico loopt op problemen met de autoriteiten, dat hij werd aangehouden, dat zijn verklaringen uitvoerig zijn en dat hem *“ten minste het voordeel van twijfel (moet) worden verleend, zeker ten aanzien van de veiligheidssituatie in Dagestan”*, worden niet aanvaard.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, wordt verzoekers asielrelaas als ongeloofwaardig beschouwd; de Raad neemt dan ook niet aan dat verzoeker beschouwd werd als deel uitmakend van de rebellenbeweging, noch dat hij werd aangehouden.

Verzoeker kan zich evenmin beroepen op het voordeel van de twijfel, gezien het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Waar verzoeker tevens stelt dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus door talrijke internationale bronnen werd belicht en verwijst naar verslagen van “Amnesty International” van 28 november 2007, 19 september 2007, 28 mei 2009 en 13 mei 2011 en naar citaten van de “United States Department of State” van 6 maart 2007 en 8 april 2011, wijst de Raad er op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd; deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.8. Verzoeker voert aangaande de subsidiaire bescherming aan dat er een gewapend conflict bestaat in Dagestan, dat van hem niet kan worden verwacht dat hij het risico voor hem op ernstige schade zou individualiseren en dat het Hof van Justitie op 17 februari 2009 oordeelde *“dat er geen reden is om een individualisering te vereisen”*; volgens hem vereisen artikel 15 A en B van de Kwalificatierichtlijn en artikel 3 van het EVRM geen individuele angst.

Verzoeker gaat in op de toestand in Dagestan en verwijst dienaangaande naar *“internationale onafhankelijke rapporten betreffende de Kaukasus”* die gewag maken van een verergering van de situatie sinds 2009, alsook naar rechtspraak van het EHRM.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft; elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Waar verzoeker verwijst naar zijn relaas in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad vooreerst op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist.

Een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Aangaande de toepassing van artikel 48/4, §2 c. van de vreemdelingenwet blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal bij het administratief dossier werd gevoegd, dat in Dagestan het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie er niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en kon na analyse van de beschikbare informatie terecht oordelen dat het leven of de persoon van burgers in Dagestan actueel niet ernstig wordt bedreigd als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Uit de update van februari 2012 die werd toegevoegd aan de verweernota, blijkt bovendien dat de deze appreciatie van de commissaris-generaal overeind blijft.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie zou strijden met voormelde informatie, dient de voorkeur te worden gegeven aan het Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, boven de door verzoeker gedateerde citaten en bijgevoegde informatie.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt aldus dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 20 januari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaart zich achter de weigeringbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen *“manifeste appreciatievergissing”* worden vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE